

sem volt; ezért engedte meg Böhmnek, hogy a dohányt a katonai raktár nevében kérje és kapja.

Dr. Dohány Gyula ügyész: Ha nem tudta, hogy a raktárban kaphat dohányt, mért adott mégis igazolványt Böhmnek? Látja, mégsem igaz, amit az előbb mondott.

Meinx: Igazán nem tudom...

Az ügyész indítványára ezután megtörténik Makovecz és Meinx szembesítése, az első szembesítés a négy hetes tárgyalás során. Makovecz most megismétli előbbi vallomását és hozzáteszi, hogy ugyanazon estén, amelyen Böhmnek a dohányvásárlási igazolványt kiadta, Meinx is igazolta, hogy ő küldte Böhm Sándort az igazolványért.

Meinx Walter: Pontosan nem emlékszem már az ügyre, de meglehet, hogy tényleg így volt.

Stössinger tárgyalásvezető ismerteti a temesvári intendatura egyik rendelkezését, melynek értelmében Meinx köteles lett volna legalább novembertől kezdve, mikor ez az okirat kelt, bevásárlási naplót vezetni.

Meinx: Enélkül is tudtam mindent, de azelőtt meg nem is kellett ilyesmit csinálnom.

Stössinger Benno tárgyalásvezető ezután kérdi Meinx-től, igaz-e, hogy — amint ezt a vallomását a polgári bíróság előtt is megismételte — 250.000 korona előleget adott Böhm Sándornak?

Meinx Walter: Ezt sohasem mondtam, nem ismerhettem be. Én azt mondtam, hogy a már szállított áruk vételárára akontó adtam Böhm Sándornak 250.000 koronát, elszámolás előtt.

Stössinger Benno ezután ismerteti egy távirat szövegét, amit Böhm Sándor és Mandel Zsigmond küldtek Temesvárról Meinxnek. Ebben az van, hogy a katonai raktárnak egy milliót utalványoztak, ezt foglalja le részükre. Persze, a „lefoglalás” szó azt jelentette, hogy a milliárd részükre való fentartását kívánják. Ezt a kívánságot Meinx foganatosította is, amikor a millió negyed-részt kiadta Böhmnek.

Dr. Romanov Béla védő kéri, állapítsa meg a bíróság, hogy a 250.000 korona kiadása idejéig Böhm mennyi árut szállított. Egy későbbi rendelkezés ugyanis már megengedi az élelmezési raktárak vezetőinek, hogy a megrendelt áru 50 százalékának erejéig előleget adjanak a szállítóknak.

A tárgyalást hétfőn folytatja a hadbíró-ság.

Kik tanulnak idegen nyelveket Szegeden.

(Saját tudósítónktól.) Nem érdektelen dolog, hogy három éves háború után, amikor a világkultúr nemzeteinek nagy része fegyverrel küzd ellenünk, nálunk és special itt Szegeden vannak-e sokan, akik olyan népek nyelvét tanulják, amely nép ellenségeink közé tartozik. A háború elején egyszerre erősen megcsappant az ellenséges nemzetek nyelvének tanulása és fellendült országszerte a német nyelv elsajátítása után törtető buzgó ambíció. Az alábbi adatokból ki fog derülni, hogy külpolitikai helyzetünk még most is, — talán öntudatlanul, vagy a magyar viszonyok különleges hatása alatt, — rejtett iránytűje a nyelv tanulásnak. Élénken illusztrálja ezt az a számarány, amelyet a szegedi városi nyelviskola idei statisztikájából állítottunk össze. Eszerint *ötvenegyen* tanulnak németül, *huszonnyolcan* franciául és *kettőn* angolul.

A városi nyelviskola, melyet hat évvel ezelőtt Jakab Dávid tanár alapított, a háború alatt is fokozott erővel teljesítette kulturmisszióját. Tanerői természetesen lepadtak a háború elején, eleinte az előadások iránti érdeklődés is megcsappant, most már azonban a fontos intézmény falai közé visszatért a normális élet és tanítás oly buzgón folyik, mintha már nem is szólnának az ágyuk...

A számadatokon kívül az is érdekes, hogy milyen társadalmi osztályhoz tartozók tanulnak leginkább idegen nyelveket. A német nyelvóra ötvenegy látogatója a társadalmi osztályok között így oszlik meg: Hivatalnok és hivatalnoknő 17; tanuló 23; katoná 6; házi leány 3; újságíró 1; kereskedelmi alkalmazott 1. A tanulók között van egy török diák is, aki Konstantinápolyból jött Szegedre.

A francia nyelvű előadásokra huszonnyolcan járnak. Ezek közt hivatalnok 7; tanuló 15; házileány 2; újságíró 1; ügyvéd 1; tanítónő 1.

Csak angol nyelvet összesen két diák tanul. Tizenketten vannak azonban olyanok, a kik több nyelvet tanulnak és közte angolul is. A tizenkettő között hivatalnok 5; tanuló 3; házileány 3; kereskedősegéd 1. *Bolgár* nyelvet mindössze egy mérnök tanul.

A szegedi nyelviskolának a városi tanács két tagja is szorgalmas látogatója volt; németül tanultak. A mostani látogatók között, különösen a felnőtteknél túlnyomó számban vannak a nők. Legujabban már az alsóvárosi a néposztály is érdeklődik az idegen nyelvek tanulása iránt. A minap egy gazdag paprikatermelő leánya akart beiratkozni és azon szerény óhaját fejezte ki paprikás tájszólással, hogy németül, franciául és angolul szeretne tanulni. Az irodában levő kisasszony csak bámulva hallgatta ezt a respektálandó kívánságot, aztán jóakaróan mondotta:

— Sok lesz az egyszerre magának.

— Nem lősz a' sok, — mondotta a derék alsóvárosi leányzó. — Lögyön nyugodt maga, mög tudok én fizetni érte.

Beszélgessünk.

A fahonvéd: Az időre, azt hiszem, befejeződtek a különféle jótékony napok. A konfetti szünetel, nem hull, mint télen a hó és a szabadban nem durran a puttyogós bor, tulharsogva a cigánymuzsikát.

En: Azért csak lesznek ezentúl is napok. Nem széleskörű jövedelmezőségük ugyan, hanem olyanok, aminőket szintén megfogunk emlegetni.

A fahonvéd: Attól félek én is, hogy most sorjába jönnek a gáztalan, a széntelen, a koksztalan, a zsirtalan, a paprikátlan napok. Előre fázom.

En: Akik melegedni akarnak, majd összebujnak. Ez a művelet most virít, mint nyáron a pipacs.

A fahonvéd: De a pipacs se olyan piros, mint a mostani időkben a női ábrázatok.

En: Szó ami szó, sok a festő talentum. (Ugyancsak érvényesítik a széles esetkezelést.)

A fahonvéd: Pedig az ecset is drága, a festék se olcsó és az idő is pénz, vagy mi a szösz.

En: Nincs most drága semmi, még az emberélet se az. És csak annak van keletje, ami nagy pénzbe kerül.

A fahonvéd: Ha valamikor mondani lehetett, most ugyancsak lehet, hogy olcsó husnak hig a leve.

En: Semmiféle formájában nem olcsó most a hus. Vannak az emberi életben ilyen periodusok. És olyan időket élünk, hogy a róka nem is róka, ha nem kék és mindenkinek kék róka kellene.

A fahonvéd: És jut is. Egyik-másik bőkezű belekékül ugyan, de a kék róka előkerül a boltokból és odakerül a mindig alabástrom nyakakra.

En: Csak azt volna jó tudni, hogy melyik az igazi róka: az-e, amit adnak, az-e, aki adja, vagy aki kapja?

A fahonvéd: Az egyik bizonyosan az, néha kettő is az, de a legritkább eset, hogy mind a három az legyen.

En: Egyszóval csalunk az egész vonalon.

A fahonvéd: Sokan élnek most ebből és még többen vannak, akik ennek élnek.

En: Valamiből élni csak kell. Az egyik a magáéból, mások meg a másokéból. A beosztás nem rossz és így élhet az ember hol-tig.

A fahonvéd: Ki élél, ki meg elalél. Fő az, hogy annyi a pénz, mint a pelyva. És mindenre telik, sőt mindenkire.

En: És a mottó: nyelvében él a nemzet, megváltozik. Pici, piros nyelvek már nemcsak nyelvelnek, de a nyelveket törik. Példárá a paprikás kofa lánya, aki beállított a Berlitzbe, és előadta, hogy nyelveket akar tanulni.

A fahonvéd: Mintha bizony magyarul nem lehetne káromkodni és szidni az apánk istenét. No és mire végezte a nyelvés leányzó?

En: Németül, franciául és angolul kívánt tanulni. És amikor azt mondta a tanár, hogy elég lesz abból egy is, a leányzó indignantul felforrtant és azt mondta: Kicsire nem nézünk, van itt pénz bőven.

A fahonvéd: Éljen a kultúra, felemelt helyérek mellett!

En: A kultúra is olyan, mint a városi gőzfürdő. Van, létezik, beszélünk is róla, de nem jutunk hozzá, mert be van zárva.

A fahonvéd: Most már majd kinyilik. Már mint a fürdő. Mert a fürdő is kultúra, ugy-e?

En: Föltétlenül az, de kevesen élnek vele, mint a kultúrával.

A fahonvéd: Pedig sok a tisztátalan ember.

En: Fizikailag is, de erkölcsökben még több. Uccu ma, nem lesz holnap soha!

A legjobb szórakozó hely a

BERLINI kávéház.

Naponta Szegeden elismert házi zenekarom hangversenyez. Minden vásár-és ünnepnapon nagy diszes **TOMBOLA-EST**, amelyen a legszebb és legdiszesebb tárgyak sorsoltatnak ki.

Hűdeg italok és pontos kiszolgálás.

Helyiség: Deák Ferenc-utca 24.

Szíves pártfogást kér

HELLER J.

a Berlini-kávéház tulajdonosa.

A Délmagyarország telefonjai

Szerkesztőség 305.
Kiadóhivatal 81.